

Reszketve vigadjatok!

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra,
karácsony másnapjára az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk a második
zsoltárban a következőképpen:

Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek? Összegyűlnek a föld
királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és felkentje ellen: Dobjuk le
magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket! A mennyben lakozó kineveti, az Úr kigúnyolja
őket. Majd így szól hozzájuk haragjában, izzó haragjában így rémíti meg őket: Én kentem föl
királyomat szent hegyemen, a Sionon! Kihirdetem az Úr végzését. Ezt mondta nekem: Az én
fiam vagy! Fiammá tettelek ma téged! Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket,
birtokul a földkerekséget. Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt!
Azért ti, királyok, térjetelek észhez, okuljatok, ti, bírái a földnek! Félelemmel szolgáljátok az
Urat, részketve vigadjatok! Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok
az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!

Miért tombolnak a népek? Reszketve vigadjatok!
Csókoljátok a fiút: mind boldog, aki hozzá menekül!

Urunk! Életünk a porhoz tapad.
Eleveníts meg minket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

"Miért tombolnak a népek?" – kérdez a zsoltáros minket fájdalommal, értetlenséggel és
felháborodással teljes hangon. *"Ezt kaptuk idén karácsonyra?"* – kérdezhetjük mi az Urat
fájdalommal, értetlenséggel és felháborodással teljes hangon.

Igen, kedves testvéreim, ezt kaptuk idén karácsonyra.
Reszketve vigadás lett ez a mi tombolásunk: víruskarácsony.
"Mi sült ki a karácsonyi kalácsban?" – kérdezhetjük – *"Mazsola vagy omikron?"*
"És ha omikron? Félni kell tőle, vagy örülni neki?" Lassan már olyan gondolatok is eszünkbe
jutnak, hogy *"Vajon eredeti-e az a szaloncukor ott a fán, vagy esetleg mutáns?"* ...
Egyre bizonytalanabb ez a világ...

Döbbenjünk rá arra, hogy egyetlen pont van ezen a világon, amely biztos, és soha meg nem
változik: ez az a kő, amely a tegnapi, karácsonyi ígében az égből lehullva a porrá zúzta a földi
birodalmakat: Jézus Krisztus, a mi Urunk. Ennek a biztonságnak a testet öltését ünnepeljük a
vízkeresztig tartó karácsonyi ünnepekör egészében. Nem azt a Jézust hozza elénk ez a mostani
karácsony, aki magatehetetlen kisgyermekként egy takarón fekszik a betlehemi jászolban.
Mert ez a gyermek Jézus, aki "nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem
megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt"
ugyanaz a mindenható király, Urunk Jézus Krisztus, akit az Atya megdicsőített a keresztfán és
a feltámadásakor.

Krisztust, a Mindenek Urát, az Isten jobbán ülő égi királyt, a Pantokratort láthatjuk ezen a karácsonyon magunk előtt. Távolság van Krisztus a király tőlünk? Félnünk kell tőle? Ezt a kérdést tette fel Luther Márton is, amikor még csak néhányszor olvasta el a második zsoltárban a "Félelemmel szolgáljátok az Urat, reszketve vigadjatok!" sort. Nem! Mondta erre maga Luther később. Az Isten jobbán ülő Krisztus ugyanaz a Krisztus, aki megnyugvást ad minden megfáradtnak. Hittellel megyünk-e hozzá, hittellel kérjük-e őt erre – vagy inkább magunkban tombolunk? Ez a mostani karácsony alapkérdése. Ez életünk minden percének alapkérdése is.

Lehet ezt a mai igénket úgy is értelmezni, ahogyan néhány bölcs írásmagyarázó szokta. Ők azt mondják, hogy az egykori izraeli királyok beiktatásán hangzott mindez el. A népek az új izraeli király ellen lázadtak. Az izraeli király azonban Isten felkentje volt. Aki tehát ellene lázadt, az Isten ellen lázadt. A egykori királyt Isten a fiává fogadta. Az Úr végzése a király beiktatási irata volt, amely a címeit és neveit sorolta fel. Ezt hirdették ki a népnek a templomi királlyá kenés után. A király a cserépedényként ábrázolt ellenségeit összetörte egy vasvesszővel, ahogyan Babilonban vagy Egyiptomban szokták. Ezek az írásmagyarázók a szöveg töredékessége miatt a "Csókoljátok a fiút" szövegrészt a király lábának a megcsókolásaként értelmezik. Ez az alattvalói hódolat bemutatásának a szokásos módja volt Babilonban. De még ezek az írásmagyarázók sem tagadhatják azt el, hogy a mai igénk az ószövetségi szövegek közül az egyik leggyakrabban idézett rész az újszövetségben. *Mindegyik* újszövetségi idézet e zsoltár összes szimbólumát Jézus Krisztusra, a feltámadott Úrra, a mennyei királyra vonatkoztatja. Jogunk van tehát így értelmezni a mai igét. Továbbmegyek: azt keresve a Biblia soraiban, ami Krisztusra mutat, csak ahhoz van jogunk, hogy így értelmezzük a mai igét.

Nem királyavatási szimbólum tehát a lázadás – hanem a mi lázadásunk. A tombolás, a hiábavalóság is mind-mind – a mi saját életünk. És nem szimbólum a cserépedény sem, amelyet Urunk egy intéssel össze tud törni – hanem mi magunk vagyunk. Fogadjuk meg tehát Pál apostol intését: "Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak." Még tart az alkalmas idő. Ideje tehát átgondolnunk, hogy hogyan kezdjük el az új naptári évet. Lázadással? Tombolással? Hiábavalósággal? Vagy Urunkra tekintve, hittellel! És az ebből következő megváltozott étellel!

Figyeljünk az előttünk járó, hitvalló példákra. Ma nemcsak karácsony másnapja, hanem István vértanú napja is van. István a hét diakónus egyike, hittellel és Szentlélekkel teljes férfi volt. Megvádolták. Védőbeszédet tartott a nagytanács előtt. Azzal zárta a beszédét, hogy "Íme látom a megnyílt eget, és az Emberfiát, amint Isten jobbjára felül áll." Amikor ezért megkövezték, a gyilkosaiért imádkozott. Így írt István vértanúról Fulgentius egyházatyja, aki hippói Ágoston követője volt: "Tegnap ünnepeltük Királyunk időbeli születését – ma ünnepeljük az ő vitézének diadalmas szenvedését. Tegnap az Úr testet öltve alászállt a földre – ma az ő szolgája vértanúsággal koronázva följut a mennybe. Azért juthatott föl az, akit ellenségei megkövezték, mert előbb alászállt az, akit az angyalok énekeltek. Tegnap dicsőséget énekeltek Istennek az angyalok – ma örömmel fogadják körükbe István vértanút. Tegnap Krisztust anyja pólyába takarta – ma Istvánt Krisztus a halhatatlanság köntösébe öltözteti. Tegnap a jászol szűkösége fogadta a kisdéd Jézust – ma a mennynek végtelensége fogadja be a győztes Istvánt."

Víruskarácsony, tombolás, az idők gonoszak. Mit tehetünk? Siránkozunk? Pont most? Karácsonykor? Nem! Siránkozás helyett bízzuk magunkat Jézusra. És akkor elkezdenek történni velünk a dolgok. Hogyan? Hallgassuk meg a Túrmezei Erzsébet által fordított "Lábnymok" című vers egy részét:

„Amikor életem kezdedbe tettem,
s követődnek szegődtem, Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
mindennap ott leszel velem.

S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma látszik
ott az ösvényen.
Elhagyta a legnagyobb ínségben?”

Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért láttad csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”

Érezzük meg mindezt, kedves testvéreim. Járuljunk Krisztus Urunk elé. Kérjük, hittel kérjük a kegyelmét.

Hogyan menjünk az Úrhoz? A földre borulva, a lábát csókolva? Vagy csak egyszerűen úgy, ahogyan a fordításunk mondja: csókoljátok a fiút... Hadd mondjak el erről egy történetet. Két évvel ezelőtt a Szentföldi zarándokutam végén a csoportunkat vezető arra kért bennünket, hogy: "*Gondoljunk most arra, hogy a reptérre menő buszunknak meg kell állnia egy pillanatra, és itt, a puszta közepén áll Jézus. Mit tennénk?*". Szép volt elgondolnom, hogy odamennék, és szó nélkül leborulnék Jézus előtt. *Tetszett* saját magamnak az, ahogyan ezt elgondoltam. Olyan méltányosnak, olyan etikusnak tűnt ez a magatartás. Erre megszólalt bennem egy benső hang, szeretetelli feddéssel: "*Péter, mi már annyiszor találkoztunk...*" És tényleg... Addigra már nagyon sok személyes tapasztalatom volt a velünk élő Jézus valódi közelségéről. Mélységesen elszégyelltem magamat. Hát ennyi "ismeretség" után valóban csak ennyi tellene tőlem? Csendben, távolságot tartva leborulni? De akkor még csak ennyi tellett tőlem... Egy évvel később jutottam el oda, hogy egy hasonló helyzetet elképzelve odarohantam Jézushoz, és bögve a nyakába borultam. Etikus ez a magatartás? Illendő? Tehetnék ezt Jézussal a fizikai térben, ha rengetegen vagyunk ott? Nyilván nem. Az Úrral való találkozásnak azonban nincs forgatókönyve. Nincs etikája. Nem dönthetjük el, hogy ott mi történik velünk. Egyet dönthetünk el – de azt muszáj: az Úrral való találkozást, **a mi egész életünket**, nem mi határozzuk meg, hanem Ő. Ő, aki a Krisztus, aki a mennyei király, aki mindenek Ura, aki a minket magához ölelő Pantokrator.

Itt érthetjük meg a mai igénk nehéz szakaszát: a "rettegve vigadjatok"-at egy teljesen más nézőpontból. A "rettegve vigadjatok" nem csak arra figyelmeztet bennünket, hogy a földi életünk vigalmai közben gondoljunk arra, hogy a kegyelmi idő nem örökkévaló. A "rettegve vigadjatok" az Úrral való találkozásunk állapota is. Miért? Hogyan? A végtelen, a teljes, a büntelenül tiszta mindig félelmetes. Miért? Mert szembesít minket a törpeségünkkel, a töredékességünkkel és bűneinkkel. Ez a *mysterium tremendum*, a rettenet. De ugyanakkor és ugyanott van a vigalom is. Miért? Hogyan? Mert az Úr jelenléte az öröm és a szeretet forrása ebben a világban, és irgalmas Urunk *velünk van*. Ez a *mysterium fascinans*, a vigalom. Az Urunk jelenlétében érzett vigalom azonban nem földi vigalom. És pontosan ugyanúgy ahogyan Pál második korinthusi levelében az Isten szerinti szomorúság megtérést szerez, de a világ szerinti szomorúság halált szerez, az Istenben való vigalom örök életet ad, a világ

szerinti tobzódás pedig a halálba visz. Ha bennünk van a hit: az életünk egésze egy folyamatos találkozássá válik az Úrral. Így is lehet "rettegve vigadni". Övele, Öbenne, Óáltala.

Krisztus nagyon sok arcát láttuk ebben az igehirdetésben. A gyermekit, a szenvedőt, a királyit, a világ uráét, a megnyugvást hozót, a terheinket cipelőt, a testvérít. Érezzük meg, hogy ez a sok-sok arc mind-mind csak egyetlenegy Arc. Szemléljük, engedjük közel magunkhoz ezt az egy arcot, a Krisztus arcát, és érezzük meg alázattal és nyitottan azt, hogy melyik arc akar nekünk lenni éppen ma, éppen most a sok közül. Amikor Krisztus arca ilyen szabadon feltárul előttünk, nemcsak a gondolkodásunk újul meg, hanem Urunk a szívünk, a személyiségünk legmélyéig ér, és átalakít bennünket. Vágyjunk erre, kérjük ezt!

Dermesztő képekkel kezdtem ezt az igehirdetést: víruskarácsonnyal, omikron-mazsolával és mutáns szaloncukkorral. Az evangélium lényegével zárom az igehirdetést. Hirdetem nektek kedves testvéreim: *Van* okunk az örömrre! És *lesz* okunk holnap is! Megszületett a Megváltó, a mi Urunk, Jézus Krisztus! Velünk az Isten, aki ezt mondja: Lelkem, mely rajtad nyugszik, és igéim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak ki a szádból, utódod szájából és utódod utódainak a szájából, mostantól fogva mindörökké. Csókoljátok a fiút: *mind* boldog, aki hozzá menekül! Halleluja! Ámen.

Imádkozzunk.

Megváltó Urunk, Jézus Krisztus!

Még nem is éltem én, te már úgy szerettél, hogy esendő emberként eljöttél.

Nem vártad meg azt, hogy Hozzád kiáltsak, de megengedted, hogy halljam a hangodat.

Zengjen hát a hálám Neked!

Zengjen hát a hálám a keresztért.

Zengjen hát a hálám Neked!

Mert te eljöttél, hogy megkeress és megmentésél!

Ámen.